

Πολύτιμο πάπλωμα

Σόν καιρό, πού ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων ἦταν Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἕνας ἀπό τοὺς ἄρχοντες τῆς πόλεως εἶδε τὸ παλιό καὶ σκισμένο σκέπασμα, πού εἶχε ὁ Πατριάρχης στό κρεβάτι του. Τόν λυπήθηκε καί τοῦ ἔστειλε ἕνα καινούργιο, ἀκριβό πάπλωμα, πού τὸ ἀγόρασε τριανταεξή νοσμίματα, καί τόν παρακάλεσε νά τὸ δεχθῆ καί νά σκεπάζεται με αὐτό, γιά τὴν ἀγάπη του.

Ὁ Ἅγιος τὸ δέχθηκε, τιμώντας τὴν εὐλάβεια τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸ βράδυ, πού σκεπάσθηκε με τὸ πάπλωμα, δέν μπορούσε νά κοιμηθῆ καί κατηγοροῦσε τὸν ἑαυτό του. Ὅπως μαρτύρησε ὁ ὑπηρετῆς του, ὁ Ἅγιος ἔλεγε τέτοια λόγια:

- Ἄλλοιμόνο μου, ἐμένα τὸν ἄθλιο! Πῶς ἐγὼ ἔχω τέτοιο ἀκριβό σκέπασμα καί οἱ ἀδελφοί τοῦ Χριστοῦ μένουν ὀλόγυμνοι καί τρέμουν ἀπὸ τὸ κρύο στίς πλατεῖες τῆς πόλεως, ἄστεγοι καί νηστικοί, ὑποφέροντας διπλά; Ἄλλοιμόνο σέ μένα τὸν ταλαίπωρο! Πόσοι ἐπιθυμοῦν νά χορτάσουν, ὅπως ὁ φτωχὸς Λάζαρος, ἀπὸ τὰ ψίχουλα τοῦ τραπέζιου μου καί πόσοι ξένοι καί περαστικοί βρίσκονται σέ αὐτὴν τὴν πόλι καί πεινοῦν καί διψοῦν, καί ἔχουν ἐβδομάδες καί μῆνες νά φάνε λάδι ἢ ἄλλο καλὸ φαγητό καί, ἐπειδὴ δέν ἔχουν ποῦ νά ἀκουμπήσουν τὸ κεφάλι τους, μένουν στὴν ἀγορά καί βασανίζονται; Καί σὺ, ταλαίπωρε Ἰωάννη, προσδοκώντας τὴν αἰωνία ἀπόλαυσι, πίνεις κρασί καί τρῶς καλά ψάρια, ἔχεις ὅλες τίς ἀναπαύσεις, καί ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ σκεπάσθηκες καί με πάπλωμα τόσο πολύτιμο; Ἀλήθεια, με τὴν ἀπόλαυσι καί ἄνεσι πού ζῆς, μὴν περιμένεις ν' ἀπολαύσης τὰ οὐράνια ἀγαθὰ, ἀλλὰ μάλλον θ' ἀκούσης τὴν φοβερὴ ἐκείνη φωνή, πού ἄκουσε ὁ ἀσπλαγχνὸς πλοῦσιος: *Μνήσθητι, τέκνον, ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου καί οἱ φτωχοὶ τὰ κακά, καί γι' αὐτὸ τώρα ἐκεῖνοι παρηγοροῦνται, ἐνῶ ἐσὺ ἔχεις αἰώνια ὀδύνη* (Λουκ. 16:25). Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ἐσὺ, ταπεινὲ Ἰωάννη, ἄλλη νύκτα δέν σκεπάζεσαι με τέτοιο πάπλωμα, ἀλλὰ οἱ φτωχοὶ ἀδελφοί καί δεσπότες σου".

Ὁ πρῶτ' ὁ Ἅγιος ἔστειλε τὸ πολύτιμο πάπλωμα στὴν ἀγορά καί με τὰ χρήματα πού πήρε ἀπὸ τὴν πώλησί του ἐντυσε ἑκατὸ φτωχοὺς. Τὸ πάπλωμα τὸ ἀγόρασε ὁ ἄρχοντας, πού τὸ εἶχε χαρίσει στὸν Πατριάρχη, καί τοῦ τὸ ξαναἔστειλε, παρακαλώντας τον πάλι νὰ τὸ κρατήσῃ. Ὁ Ἅγιος τὸ ξαναπούλησε καί πάλι ἐντυσε ἄλλους τόσοσους φτωχοὺς. Καί αὐτὸ ἔγινε πολλές φορές, μέχρι πού κάποια μέρα συναντήθηκε με τὸν ἄρχοντα ἐκεῖνο καί τοῦ εἶπε: *Γιὰ νά δοῦμε, ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο θά νικήσῃ τελικά: ἐγὼ νά τὸ πουλάω ἢ ἐσὺ νά τὸ ἀγοράζῃς καί νά μοῦ τὸ στέλνῃς*".

Μέ αὐτὸν τὸν τρόπο, λοιπόν, οἰκονόμησε ὁ Θεός, νά παίρνῃ ὁ ἐλεήμων Ἅγιος χρήματα ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν πλοῦσιο καί νά τὰ δίνῃ στοὺς φτωχοὺς.

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίον "Ὁ Ἐλεήμων Ἐπίσκοπος"

✘ Δέν μπορεῖ νά σέ ἀλλάξῃ κανεὶς, ἐάν στὴν καρδιά σου ἔχεις τὸν Χριστό. Ἀλλὰ πρέπει νά εἶσαι σέ κάποιο βαθμὸ ἐσωτερικῆς προσευχῆς. Ὅταν λέγῃς: *Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ...* τρέμει ὅλη ἡ κόλασις, μόνο νά τὸ λέγῃς ἀπὸ τὴν καρδιά σου.

✘ Ὅλα σ' αὐτὴ τὴν ζωὴ εἶναι παροδικά! Νά φροντίζετε πολὺ γιά τὴν ἡμιχὴ σας, νά ἐξομολογηθεῖτε, νά κοινωνήτε, νά ἔχετε καθαρὴ ζωὴ, νά κάνετε ἐλεημοσύνη, νά κάνετε ἀπ' ὅλα, ὅσα μπορεῖτε, καί νά ζητετε με ἀγάπη οἱ μὲν πρὸς τοὺς δέ. Διότι ἡ ἀγάπη οὐδέποτε πεθαίνει.

† **Γέρων Κλεόπας**

✘ Πολλὰ με δίδαξε ἡ ὑπακοή, πολλὰ διδάχθηκα καί ὡς Γέροντας. Ἔτσι εἶναι. Νά θυσιάσω τὸν ἑαυτό μου, μόνο νά σέ δῶ ἐσένα, τὸ παιδί μου, νά πᾶς στὸν παράδεισο· αὐτὸς εἶναι ὁ δικός μου παράδεισος. Νά εἶσαι ἐσὺ στὸν παράδεισο κι ἐγὼ ἄς καῶ. Ἔτσι εἶναι. Ἡ πατρικὴ ἀγάπη δέν μετριέται. Εἶναι πολὺ ψηλά, πολὺ ψηλά!

✘ Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται ἂν αὐτὸ τὸ φῶς, πού ἔχουμε μέσα μας, τὴν χάρι δηλαδή, θά τὸ αὐξήσουμε ἢ θά τὸ ἐλαττώσουμε. Ἄν εἶναι τώρα πέντε βαθμῶν, αὔριο μπορούμε νά τὸ κάνουμε δέκα βαθμῶν. Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται. Ἀπὸ τὴν αὐταπάρνησι, τὴν εὐλάβεια καί τὸν σεβασμό, πού θά ἔχουμε στὸν Γέροντά μας. Ἀπὸ τὴν ὑπακοή, πού θά ἔχουμε στὸν Γέροντα, αὐτὸ τὸ φῶς αὐξάνει. Καί ὄχι μόνο στὸν Γέροντα, ἀλλὰ καί μεταξὺ μας νά ἔχουμε ὑπακοή.

† **Γέρων Ἐφραίμ Κατουνακιώτης**

✘ Στὴν Γραφή ἀναφέρεται συχνά, ὅτι ὁ Χριστὸς πέθανε γιά τίς ἁμαρτίες ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Μόλις περιορίσουμε τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί τὸ κατεβάσουμε στὸ ἐπίπεδο τῶν ἐθνοτήτων, χάνουμε τὸ πᾶν καί βυθιζόμαστε στὸ σκοτάδι. Τότε, ἀνοίγει ὁ δρόμος πρὸς τὸ μίσος ἀνάμεσα στὰ ἔθνη, πρὸς τὴν ἔχθρα μεταξὺ τῶν κοινωνικῶν ομάδων.

† **Γέρων Σωφρόνιος**

✘ Μὴ δώσετε ποτέ σημασία σέ τίποτε γήινον καί ἀσταθές. Τὴν ἔνωσιν τῆς ψυχῆς σας μετὰ τοῦ Θεοῦ νά φροντίζετε.

✘ Ὅταν ἡ καρδιά μας δέν ἔχει ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστόν, δέν μπορούμε νά κάνωμε τίποτε. Εἶμαστε σάν πλοῖο, πού δέν ἔχει καύσιμα στὴν μηχανή του.

† **Γέρων Ἀμφιλόχιος Μακρῆς**

Τ

ό παραδοθέν παρά του Κυρίου μυστήριον της Θείας Εύχαριστίας είναι τό άνωτερον όλων των μυστηρίων· είναι τό θαυμασιώτερον των θαυμάτων, όσα ή δύναμις του Θεου έξετέλεσεν· είναι τό ύψηλότερον έξ όλων ή σοφία του Θεου έπενόησεν· είναι δέ καί τό τιμιώτερον όλων των χαρισμάτων, όσα ή αγάπη του Θεου έχαρισατο τοίς ανθρώποις· διότι τουτο υπέρχει όλων των άλλων κατά την αριθμητικήν υπερβασίαν των όρων της φύσεως· διότι πάντα μέν τά θαύματα προέρχονται έξ υπερβασίας νόμων τινών της φύσεως, τό μυστήριον όμως της Θείας Μεταλήψεως υπερέβη πάντας, διό καί δικαίως τό θαύμα των θαυμάτων καί τό μυστήριον των μυστηρίων δύναται νά κληθῆ καί νά θεωρηθῆ.

Ό Άριστοτέλης, όρίζων τούς τρόπους της υπάρξεως των φυσικων πραγμάτων, ανάγει αυτούς εις δέκα, ούς όνομάζει κατηγορίας· εισί δέ αι έξι· ούσία, ποσόν, ποιόν, πρός τι, ποῦ, πότε, κείσθαι, έχειν, ποιείν (εἴτε ένεργείν) καί πάσχειν. Τό μυστήριον της Θείας Εύχαριστίας υπερβαίνει πάντας τούς ειρημένους τύπους, διό καί δικαίως θαύμα θαυμάτων δύναται νά κληθῆ. Καί ιδού ή απόδειξις.

Θαύμα κατά την **Ούσίαν**, διότι τά άγια δώρα, ένώ πρό της εύλογίας εισίν ούσία άρτου καί οίνου, μετά την εύλογίαν καί τόν άγιασμόν είναι ούσία του σώματος καί αίματος του Χριστου.

Θαύμα κατά **ποσόν**, διότι όλον τό σώμα του Χριστου εις όλον τόν άγιον άρτον καί επίσης όλόκληρον εις πᾶσαν μερίδα. Είναι θαύμα κατά **ποιόν**, διότι αισθανόμεθα μέν την ποιότητα του άρτου καί του οίνου, αλλά τρώγομεν καί πίνομεν σώμα καί αίμα Χριστου.

Θαύμα κατά τό **πρός τι**, δηλαδή κατά την σχέση, διότι εις την Θείαν Εύχαριστίαν είναι μέν αυτός ό Υίός, όν έγέννησεν έν χρόνω ή Παρθένος Μαρία, πλην ένταῦθα δέν γεννᾶται κυρίως έκ πατρός ή μητρός, αλλά τελεσιουργείται μυστηριωδώς· ώστε έν τῷ τρόπῳ της μετουσίωσης, ήτοι της μεταβολής του άρτου καί οίνου εις σώμα αυτού, δέν αναφέρεται οὔτε εις πατέρα οὔτε εις μητέρα.

Θαύμα κατά **τό ποῦ**, διότι ό αυτός Ίησοῦς Χριστός είναι καί εις τόν οὐρανόν καί εις την γήν καί ό αυτός καί εις τό ιερόν ήμῶν θυσιαστήριον.

Θαύμα κατά **τό πότε**, διότι ως σώμα Χριστου είναι άφθαρτον καί άθάνατον· ως αίμα Χριστου είναι πηγῆ

ζωής αιώνιου, αλλά διαμένουσι τά θεία ιδιώματα έν τη Θεία Εύχαριστία, ένόσω διαμένουσι τά είδη του άρτου καί του οίνου.

Θαύμα κατά **τό κείσθαι**, διότι εις την Θείαν Λειτουργίαν θεωρεῖται ό Ίησοῦς κείμενος έν τη φάτνη, ως γεννηθείς, ως επί του σταυρου, ως πάσχων, ως αναστάς καί ανερχόμενος εις οὐρανοῦς, ως αναληφθείς καί καθήμενος έν δεξιᾷ του Πατρός, ως υίός καί Θεός.

Θαύμα κατά **τό έχειν**, διότι τό σώμα καί αίμα του Κυρίου έχει έξωτερικήν περιβολήν τά είδη του άρτου καί του οίνου.

Θαύμα κατά **τό ποιείν** (εἴτε ένεργείν), διότι ή μεταλήψις των άχράντων μυστηρίων εγγίζει μέν την αἴσθησιν, αλλά αγιάζει τό πνεῦμα.

Θαύμα τέλος κατά **τό πάσχειν**, διότι ό θεῖος άρτος μελιζεται μέν, αλλά ως σώμα Χριστου δέν διαιρείται· τρώγεται μέν, αλλά ως σώμα Χριστου δέν δαπανᾶται.

Όθεν ή Θεία Εύχαριστία, επειδή υπερβαίνει πάντας τούς όρους ή τάς κατηγορίας, ύφ' ας εκδηλοῦνται οί νόμοι της φύσεως, είναι τό μεγαλύτερον

όλων των θαυμάτων· επίσης είναι καί τό ύψηλότερον, επειδή υπερβαίνει πᾶσαν κατάληψιν. Τό μέγεθος του θαύματος τουτου θέλει γίνει καταληπτόν, εάν λάβωμεν ύπ' όψιν έτερον θαύμα. Η εκ Παρθένου γέννησις του Σωτήρος είναι μέν θαύμα, διότι δέν έννοοῦμεν τίνι τρόπῳ γεννᾶται έν χρόνω καί εκ γυναικός ό άίδιος Θεός, νοοῦμεν όμως, ότι γεννᾶται, διότι βλέπομεν αυτόν τέλειον άνθρωπον· υπερβαίνει μέν πολλούς όρους ή

πολλάς κατηγορίας, αλλά μένουσι καί πινες, ύφ' ας άντιλαμβάνόμεθα αυτού. Εις τό μυστήριον όμως της Θείας Μεταλήψεως κρύπτεται οὔ μόνον ή

θεότης, αλλά καί ή ανθρωπότης· ώστε είναι μυστήριον των μυστηρίων, τό κατά πάντα τρόπον άπόκρυφον, τό υπερβαίνον πάντας τούς όρους της φυσικής γνώσεως. Διά του μυστηρίου τουτου ό Θεός έδειξεν εις ήμᾶς, ως δυνατός, τό μέγιστον κράτος της θείας αυτού παντοδυναμίας, ως σοφός, τό μέγιστον ύψος της θείας παναγαθίας.

Τόν τρόπον, καθ' όν ανάγκη νά προσερχώμεθα εις την Θείαν Εύχαριστίαν, διδάσκει ήμᾶς ό Άπόστολος Παῦλος, λέγων· "Δοκιμαζέτω δέ άνθρωπος εαυτόν, καί οὔτως έκ του άρτου εσθιέτω καί εκ του ποτηρίου πινέτω· ό γάρ εσθίων καί πίνων αναξίως, κρίμα εαυτῷ εσθίει καί

τό

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

των

ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

πίνει μή διακρίνων τό σῶμα τοῦ Κυρίου”.

“Ας ἐξετάζη, λοιπόν, ἕκαστος τήν ἑαυτοῦ συνειδη-
σιν πρῶτον, ἵνα γνωρίσῃ τήν ἠθικήν αὐτοῦ κατά-
στασιν καί τήν σχέσιν αὐτοῦ πρὸς τόν Θεόν καί τόν
πλησίον αὐτοῦ, καί ἂν εὐρῆ αὐτάς ἐν θεαρέστῳ
καταστάσει, ἄς προσέλθῃ νά κοινωνήσῃ· ἄλλως ἄς
ἐπιφυλαχθῇ, διότι οὐδέν κοινόν μεταξύ ἁγίου καί
ἐναγοῦς.

Ἵ Ἀπόστολος Παῦλος, νοουθετῶν τούς Κορινθίους
μή ἑτεροζυγεῖν ἀπίστοις, ἤτοι μή λαμβάνειν συζύ-
γους ἀπίστους, λέγει· “Τίς γάρ μετοχή δικαιοσύνη
καί ἀνομία; Τίς δέ κοινωνία φωτί πρὸς σκότος; Τίς
δέ συμφώνησις Χριστοῦ πρὸς Βελίαλ;”. “Ὅστε τίς
κοινωνία ἁμαρτωλοῦ πρὸς τήν Θεῖαν Μετάληψιν;
Ὅτι δέ μετ’ εὐλαβείας πρέπει νά προσερχώμεθα,
διδάσκει ἡμᾶς αὐτός ὁ Θεός, διατάξας τῷ Μωϋσεῖ
νά μή πλησιάσῃ τῇ καιομένῃ βάτῳ ὑποδεδημένος,
ἀλλά νά λύσῃ τό ὑπόδημα τῶν ποδῶν αὐτοῦ εἰς
σημεῖον εὐλαβείας, διότι ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἴστατο, ἦν
ἅγιος.

“Ὅθεν λυσον πάντα πρὸς τόν πλησίον σου δεσμόν
ἐχθρας, λυσον πάσαν ἀδικον συναλλαγῆν, ἀπόδος
τό ἄλλότριον, “Ἐκκλινον ἀπό κακοῦ”.

Μετὰ τήν Θεῖαν Εὐχαριστίαν ὕμνησον εὐθύς καί
εὐχαρίστησον τόν Κύριον, διότι σέ ἠξίωσε νά γίνῃς
κοινωνός τοῦ σώματος καί αἵματος Αὐτοῦ. Δι’ ἀξίων
τῇ ἡμέρᾳ ἔργων δέλεθε αὐτήν καί ἔχε αὐτήν ὡς
παράδειγμα καί διά τās λοιπᾶς τοῦ βίου σου ἡμέ-
ρας. Μή ἀνεχθῆς τοῦ λοιποῦ νά λυπηθῆς τόν
Ἄγγελον, τόν φύλακα τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματός
σου.

† *Νεκταρίου Κεφαλᾶ,
Μητροπολίτου Πενταπόλεως*

Ὁ Χριστός μέσα μας

Κατά τήν διάρκεια τῆς ὑπηρεσίας του, ὡς διευθυ-
νῆς, στήν Ριζάρειο, ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος, ὅταν
ἐβγαίνε ἀπό τήν Σχολή, κυκλοφοροῦσε ταπεινά ὡς
ἀπλός Ἱερεὺς, χωρίς συνοδεία καί χωρίς ἐγκόλπιο.
Ὁ Μοναχός Νικόδημος, ἀπό τὰ Καυσοκαλύβια τοῦ
Ἁγίου Ὁρους, συνάντησε κάποτε κοντά στήν Ριζάρ-
ειο τόν Ἅγιο, ὁ ὁποῖος καί τόν χαιρέτησε μέ τόν
ἀγιορείτικο χαιρετισμό “Εὐλογεῖτε”, πού ἦταν, τότε
τουλάχιστον, ἄγνωστος στοὺς πολλούς. Ἀπόρησε
ὁ Μοναχός καί ἀκολούθησε ὁ ἐξῆς διάλογος:

- Πῶς γνωρίζετε, Πάτερ, τό “Εὐλογεῖτε”;

- Κι ἐγώ, Γέροντα, Μοναχός εἶμαι.

- Φαίνεσθε ὅτι εἴσθε καί Παπᾶς. Πού εἴσθε ἐφημέ-
ριος;

- Εἶμαι ἐδῶ, εἰς τόν Ἅγιον Γεώργιον τῆς Ριζαρείου.

- Τότε θά εἴσθε ὁ Μητροπολίτης Πενταπόλεως, διό-
τι γνωρίζω καλῶς ὅτι αὐτός εἶναι ἐκεῖ ἐφημέριος.
Διατί δέν φέρετε ἐξωτερικῶς τό διακριτικόν σας;

- Μέσα μας, Γέροντα, πῶς θά ἔχουμε τόν Χριστόν
μέσα μας. Αὐτό ἔχει σημασία. Τά ἐξωτερικά δέν
εἶναι καί τόσον ἀπαραίτητα, ἀπάντησε μέ γλυκύτητα
καί ταπεινοφροσύνη ὁ Ἱεράρχης.

ΑΠΟ
ΤΟ

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Τὰ 7 στεφάνια

Ενας Γέροντας ἔμενε μέ τόν μαθητή του σέ μιά καλύβα, στήν
ἔρημο τῆς Θηβαΐδος. Κάθε βράδυ, ὕστερα ἀπό τό Ἀπόδει-
πινο, φώναζε κοντά του τόν ὑποτακτικό του ὁ Ἄββᾶς, ἄκουγε τήν
ἐξομολογήσίν του, τόν συμβούλευε καί, τέλος, τοῦ ἔδινε τήν εὐχί-
του νά πάῃ νά κοιμηθῇ.

Μιά μέρα, ἔτυχε νά πάνε πολλοί ἐπισκέπται, νά συμβουλευ-
θοῦν τόν Γέροντα. Ἐκεῖνος ἔμεινε ὅλη τήν ἡμέρα κοντό
τους, γιά νά τούς νοουθετήσῃ καί νά τούς ξεκουράσῃ ψυχικά. Σάν
βράδιασε κι ἔφυγαν οἱ ξένοι, μ’ ὄλο πού ἦταν κατάκοπος, ὁ Γέρον-
τας δέν παρέλειψε νά φωνάξῃ τόν ὑποτακτικό του γιά τὰ συνηθι-
σμένα τους καθήκοντα. Καθῶς, ὅμως, τοῦ μιλοῦσε, ἔπεσε ἐξαντλη-
μένος σέ βαθύ ὕπνο. Ὁ νέος στάθηκε ἀκίνητος στήν θέσιν του, μέ τῶ
χέρια σταυρωμένα στό στήθος καί περίμενε νά ξυπνήσῃ ὁ Γέρον-
τάς του, γιά νά δώσῃ εὐχή νά πάῃ νά πλαγιάσῃ. Μά ἐκεῖνος δέν
ξυπνοῦσε. Ἡ νύχτα προχωροῦσε. Ὁ ἀδελφός ἄρχισε νά κουράζεται
καί νά νυστάζῃ. Σκέφθηκε νά φύγῃ χωρίς εὐλογία, μά πάλι δέν ἀπο-
φάσιζε. Ἐπτά φορές τόν πολέμησαν οἱ λογισμοί νά σηκωθῇ νό
φύγῃ, ἀλλά ἀντιστάθηκε μέ γενναιότητα.

Τέλος, σάν ἄρχισε νά ξημερώνῃ, ξύπνησε ξαφνικά ὁ Γέροντας
καί, βλέποντας τόν μαθητή του ὄρθιο στήν ἴδια θέσιν, παραξε-
νεύθηκε.

- Δέν πῆγες νά πλαγιάσῃς ἀκόμη; τόν ρώτησε.

- Ὁχι, Ἄββᾶ, δέν μοῦ ἔδωσες εὐλογία.

- Γιατί δέν μέ ξυπνοῦσες τέκνον μου;

- Σέ λυπόμουν πού ἦσουν κουρασμένος.

Εἶπαν μαζί τόν ὄρθιο κι ἔστειλε τόν νέο ὁ Γέροντας ν’ ἀνα-
παυθῇ γιά λίγο. Ἐκεῖνος συνέχισε τήν προσευχή του. Μά ξάφ-
νου ἔπεσε σέ ἔκστασι κι εἶδε μπροστά του θεῖο Ἄγγελο, νά τόν
παίρνῃ ἀπό τό χέρι καί νά τόν ὀδηγῇ σέ τόπο ἀπερίγραπτης ὀμορ-
φιάς. Ἐκεῖ ὁ Ἄγγελος τοῦ ἔδειξε ἕναν θρόνο, πού ἀκτινοβολοῦσε
οὐράνιο φῶς κι ἐπάνω του ἐπτά ὀλόχρυσά στεφάνια.

- Σέ ποιόν ἀνήκουν αὐτά; ρώτησε μέ θαυμασμό ὁ Γέροντας.

- Στόν μαθητή σου, ἀποκρίθηκε ὁ Ἄγγελος. Τόν θρόνο τοῦ
ἔχει ἐτοιμάσει πρό πολλοῦ, γιά τήν καλή του ὑπακοή ὁ Θεός. Μά τῶ
ἐπτά στεφάνια τά κέρδισε μέ μᾶς αὐτή τήν νύκτα.

Σάν ἦλθε στόν ἑαυτό του ὁ Γέροντας, φώναξε τόν μαθητή τοῦ
καί τόν ἐρώτησε τί λογισμούς εἶχε τήν περασμένη νύκτα, ποῖ
εἶχε μείνει ἄγρυπνος. Ὁ νέος βασάνισε τό μυαλό του γιά πολύ, μέ
ὕστερα θυμήθηκε.

- Ἐπτά φορές, Ἄββᾶ μου, μέ πολέμησε ὁ λογισμός μου νά πάω νά
πλαγιάσω χωρίς εὐχή, μά ἀντιστάθηκα σ’ αὐτόν καί τελικά δέν πῆγα

Εθαύμασε τήν καρτεριά τοῦ ὑποτακτικοῦ του ὁ Γέροντας, μέ
δέν τοῦ φανέρωσε τό ὄραμα, γιά νά μή τόν ζημιώσῃ. Στούς
ἄλλους ὑποτακτικούς, ὅμως, τό διηγόταν συχνά, γιά νά πάρουν
καλό παράδειγμα.

'Ιατρός παθολόγος ό "Άγιος

Σ ό 1965 ό Γερο-Μιχαήλος, Γέροντας τής Καλύβης "Ευαγγελισμός τής Θεοτόκου", είχε ανιτορήσει μία εικόνα του Άγιου Νεκταρίου Πενταπόλεως (διότι ήτο καλός αιοιγράφος), τήν όποία είχε μεταφέρει ό ίδιος στην νήσο Ρόδο.

Ό Γερο-Μιχαήλος, επί είκοσι καί πλέον χρόνια, υπέφερε από έλκος του στομάχου καί κατά καιρούς είχε φρικτούς πόνους.

Όταν γύριζε από τήν Ρόδο, όπου είχε παραδώσει τήν εικόνα του Άγιου Νεκταρίου, στό ιλιού, ιύν έπιασαν πάλι ισχυροί πόνοι καί καθόταν σέ μία γωνιά κουβαριασμένος.

Μέ τό ίδιο πλοίο ταξίδευε καί ένας ιατρός παθολόγος, Παπανικολάου τό όνομα. Ό γιατρός έρώτησε τόν Γερο-Μιχαήλο:

- Γιατί κάθεσαι έτσι μαζεμένος, πάτερ;

Καί άφου έμαθε τήν αίτία, του είπε:

- Μή στενοχωριέσαι, Γέροντα, θά σου δώσω εγώ ένα φάρμακο καί θά γίνης περδίκι.

Ό Γερο-Μιχαήλος ήπια τό φάρμακο πού του έδωσε ό γιατρός καί, άμέσως, υπεχώρησαν οι πόνοι, ανακουφίστηκε άρκετά καί έτσι μπόρεσε νά συνεχίση τό ταξίδι άνετα.

Όταν έφθασε στην Σκήτη τών Καυσοκαλυβίων, στόν Άγιον Όρος, δεκαπέντε ήμέρες πριν από τήν έορτή του Άγιου Νεκταρίου, ό Γερο-Μιχαήλος, μετά τό Άπόδειπνον καί τήν ιδιαίτερη προσευχή (τόν κανόνα του), έπεσε ν' αναπαυθί. Δέν πέρασε ούτε μία ώρα καί άκουσε τήν πόρτα του δωμα-

τίου του ν' άνοιγη.

Ξύπνησε από τόν θόρυβο, άνασηκώθηκε καί είδε μπροστά του έναν ιεροπρεπή, σεβάσμιο Γέροντα. Στην άρχή φοβήθηκε. Όταν, όμως, συνήλθε από τόν φόβο, κοίταξε καλύτερα καί είδε ότι ό σεβάσμιος Γέροντας έφερε εγκόλπιο καί σταυρό στό στήθος.

Τότε, ξεθάρρεψε καί είπε, μέ κάπως έντονη φωνή:

- Ό Άγιος Νεκτάριος!

- Ήλθα νά σου πώ ότι δέν σέ έθεράπευσε ό ιατρός Παπανικολάου μέ τά φάρμακά του στό πλοίο, αλλά θεραπεύθηκες από τήν στιγμή πού πήγες τήν εικόνα μου στην Ρόδο, άπάντησε ό σεβάσμιος Γέροντας. Νά δοξάζης τόν Θεό καί νά τιμάς τήν Παναγία.

Μόλις είπε αυτά, ό Άγιος Νεκτάριος έγινε άφαντος.

Ό ύποτακτικός του Γέροντα Μιχαήλου, Μοναχός Γαβριήλ, ό όποιος κοιμόταν στό δίπλανό δωμάτιο, ξύπνησε από τήν συζήτησι καί τίς έντονες φωνές καί βρήκε τόν Γέροντά του νά ψάχνη, για νά βρῆ τόν Άγιο Νεκτάριο.

Κοίταξαν καί οι δύο τους όλες τίς πόρτες καί διεπίστωσαν πώς ήταν έρμητικά κλεισμένες καί από μέσα άσφαλισμένες, όπως τί είχάν οι ίδιοι κλείσει αποβραδís.

Ό Γερο-Μιχαήλος, άφου διηγήθηκε τά διατρέξαντα στόν ύποτακτικό του Μοναχό Γαβριήλ, πήγε μαζί του στην έκκλησία τής Καλύβης, έκαμαν θερμή προσευχή, δέησι καί δοξολογία στόν Θεό καί εύχαρίστησαν τήν Παναγία Θεοτόκο καί τόν θεράποντά τους Άγιον Νεκτάριο.

✠

Αθωνική

πολιτεία

ΠΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΠΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΠΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΑΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αστέριος Δ. Κοικαλής-Θεολόγος
Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ 0,10 € κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ίησού Χριστέ, έλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ